

Pál jelzése volt az, melyet Fil. 3:14-ben említ, ahol cél gyanánt az Istennek Krisztus Jézusban való elhívását, mint pályadíjat említi. A csölygyenes szót a görögben a "kata akropon" kifejezés tükrözi, mely olyan célt jelent, amelyet az ember fogad és ember és folyton néz. Pál azt is kifejti ebben a fejezetben, hogy úgy néz erre a célra, hogy mellette minden más elfelejt és csak azt a célt látja, csak erre a célra gondol. Mert korábban is voltak Pálnak céljai, amikor még a Saulus nevet viselte. Célrátörő ember volt, nem egy napról a más napra él; nem volt tényleg, nem volt tengődő ember, akinek minden mindegy, csak valahogy minden napnak az akadályai között keresztüljusson. Bússka volt arra, hogy Izzel népéhez tartozik, mint mi bússkák voltunk arra, hogy a kis magyar nemzet tagjai vagyunk. Pál oka erre a bússkaságra az a nagyobb istenfogalom volt, melyet a zsidók a nézetekkel szemben felmutattak, melyet ugyan Isten kijelentésének közölni lehetett, melyet azonban ők mégis saját kiváltságuk számára irtak. Bússka volt arra, hogy a kicsiny Izrael legkisebb törzseiből, Benjáminból származik, mely egy hasonló nevű királyt már adott nemzetének mert az a kicsiny, de erőteljes törzs volt eleveleméget vitt Izrael elatébe. A katonai Pál is a sorányon forgó Mercurius lezvonása, természetű adottsága a nagy sorányos volt, a folytonos munkába való készség. Bússka volt továbbá arra, hogy háborúk közül való háború volt, vagyis nem hellenista zsidó, aki elfelejtette népe nyelvét az idegen görög nyelvvel szemben olvadt föl; szülei is, bár nem otthon, Palesztinában éltek, hanem Kilikia tartományának fővárosában, Tarusában, mégis hívek maradtak az atyai hagyományokhoz és egyaránt követték az akkori nemzeti nyelvre, az erdős temetőtök, hanem elkülönítették Jeruzsálemba is, hogy az ottani zsidó vezetéstől, rabbiktól tanulja meg a hagyományokat. Az akkori zsidó hagyomány a törvény köré kapcsolódott a Pál ez a törvényen szíve teljesítéssel kezdte meg, azaz farizsa volt, nem idegenek után futó szaduceus. Akkoriban Isten parancsolatai közt emberi rendelkezések egész szövetségét adták a zsidóknak, az isteni törvény egy elűnt elűntük, ezért a rengeteg márvány és drágaság alatt az a hely, ahol Jézus meghalt és eltemetett. Pál nem látta minijárt az a tévedés és teljes szívvel ragaszkodott a tévedéshez, ugyanígy, hogy ellensége lett mindazoknak, akik ennek a tévedésnek ellent mondtak. Míg az egész szíve forróságával, forrongó féltékenységgel /kata akropon/ üldözte a keresztényeket is, az ekkoriat, mely letört az atyai hagyományok utjáról. Nem volt képmutató. Szívében nem bódított, mint tetteiben a így a törvényben kifejezett igazságosságot illetőleg fedhetetlen volt, azaz senki nem hozhatott fel ellene vádat, oly komolyan vette azokat az emberi parancsolatokat, amelyekkel a zsidók az Isten parancsolatait megtarthatták, mint a zsidók. Mindazokat úgy tekintette, mint élte nyereségeit. De amikor Krisztus megjelent, mindez kárnak, hátránynak látta; több dartzi értéket nem tulajdonított nekik. Megtérése tökéletes elfordulás volt a régi től a tökéletes elfordulás az új felé. Fil. 3:7-8-ben háromszor említi, hogy mindent vasatosságnak, hátránynak tart az új mellett, amit megtalált a még meg is találja ezzel, hogy az elhagyott dolgokat szeméremnek nevezi. /A valószínűség még ennél is keményebb és lelejtőbb szót használ! / Volt azelőtt dicsőségének lét, most gyönyörűségnek látja a megvált. Mintha mi most hasznosságunkat, felkészítettségünket, pl. református voltunkat, a doktori elnevezést, tanácsadást, iskolázottságunkat, elismert ügyességünket állítsunk szembe a dartzal elhagyottal, mint szemérem. S az volt ezzel szemben az az új látás /akropon/, az az új cél, amelyért a régi célokat megvetette és eldobta magát. Ezt röviden így fejezi ki: Jézus Krisztus ismeretének mindent tulajdonosságunk volt, a dartzal szemben így fejezi ki ezt a célt: "Isten Krisztus Jézusban felülről jövő hívásunk pályadíja". /14.v./ A 14. vers meghatározását úgy tekinthetjük, mint a 8. vers általános értelmének személyes példát, nyilván, akkor Krisztus Jézus ismeretének szemérem, az ismeret révén nézve meghívásunk változik a a hívásunk való engedelmességgel oly nehéz pályafutásra készíti a meghívottat, mely után Jézus Krisztus ismeretének elismerése úgy tűnik fel a küzdés előtt, mint pályabőr.

A pályafutás elindításakor ugyanez jelenik meg, mint a célbaérkezésnél: Jézus megismerése. Jézus szava szerint Isten és Krisztus ismeret az é l e t /jn. 17:3/ az az ismeret, ahogy szívünkbe hull, átalakító hatalommal változik bennünk. /2. Kor. 3:18./ mely hasonlóan Jézus hasonlóságára, formál által, János 4:14 szerint pedig éltető forrás, mely megunknak és másoknak údvégre, felüdítésére állandóan bugyog.

viset ont. Azt az ismeretet a keresztényen élet elindulásakor kapjuk, hiszen éppen ez indít el bennünket, ez az ismeret az a mag, amelyből új életünk születik, és módjára kifejlődik. Egész keresztény életünk alatt ez az ismeret végigkísér, például, fedés, metas, bunsdit, vigasztal, felbújt, új mag új fénybe viasz által, szóval megszentelődésünket és megújulásunkat végül. A főnői pedig, amikor a talos part-
 ra érkeztünk a mikor korábbi ismereteink elcsúsznak, mint már fellelőlego dolgok, egy új ismeretünk kezdődik el, melyben egy ismeretünk majd, ahogy most miiket ismernek a nagyobb szellemi lények, ahogy Isten ismer. Amennyivel több lesz ez az ismerés, annyival több lesz az élet, a vigasztalás, a fény, a hatalom, ami az új ismerésből lelkünk kimosaként tulajdonunkká válik. Mert ezzel az ismeréssel a 9 vers szerint Krisztust magát nyerjük meg a tiszta tulajdonunkká. A hívő ismerés ugyanis birtokba veszi, amennyi a hit, amnyit a birtokbavétel. Amennyit Krisztus lényéből megismerünk, amnyit hiszünk a szentnyit hiszünk, amnyit less tulajdonunkká. Istenben és a hit világában minden új megismerés a valóságok új tulajdonbavételét jelenti. Krisztust nem tudjuk szentrel, teljesen tulajdonunkká tenni, csak elvben a szentrel a miénk, a gyakorlat azonban még, gyakorlatilag csak Isten, fokról-fokra tehetjük magunkévá azt az óriási kincset, amelyet Krisztus jelent. Krisztus egy less tulajdonunkká, hogy igazságossággá válik bennünk, vagyis Isten szellemi törvényét az életre juttatja bennünk, betölti bennünk. Krisztus szeretete a legfőbb, legvalóságosabb, legigazibb igazságosság. De nemcsak igazságossággá less bennünk lakosó Krisztus, hanem hatalom is, ugyanis a hatalom működik bennünk, amely jelszót a halottak közül előhozza a halál hatalmát legyőzte. Amely mértékben Krisztust megismerjük, ugyan mértékben működik bennünk feltámasztásának hatalma. Ez a hatalom azonban, mint Krisztusnál is tetto, a szenvedések útjára állít bennünket; a Szellem ragadta Krisztust a sivatagba, hogy 40 nap és 40 éjjel a vadállatokkal volt együtt a Szellem viás bennünket a megpróbáltatások útján adóval, hogy nem enged bennünket a világgal megalkudni. A szenvedő Krisztus erre éppoly lelkünkbe íródik, mint a megdicőült Krisztus erre. Lassankint szenvedésai is lelkünkbe íródik, úgyhogy egy idő múlva ugyanezen az uton találjuk magunkat, melyet a világban Krisztus járt és a Krisztus szenvedéseit úgy hordjuk magunkon jelenvény gyönyört, mint egyesek Jézus stigáit. E szenvedések útján tarasított hátszunkkal érjük el a pályabér, melyet a 11. vers a halottak közül való feltámasztásnak nevez, mi előtt azt kell értenünk, hogy még a halottak megváltása halott marad, egyesek az első feltámasztással a visszatérő Krisztus elő ragadtatnak és attól kezdve minden ténykedésben, egész uralkodásában résztvesznek. Ha azt olyki kitöltéséknél fogjuk fel, mely hiszünkkel legyőzött, akkor nem ismerjük meg Krisztust, mert ő ebben az uralkodásban a szeretet szolgálatait fogja látni és keresni. A pályabér tehát nem a kitüntetés, hanem a Krisztussal való együttléte, az ő látása, a benne való úrnak, a vele való egyesülés, az ő birtokbavétel. Ebben csak az, a csak lépés a halottak közül való feltámasztás /előhozza feltámasztás/. Ennek a pályabérnek értékét, nagyságát, gyönyörűségét voltát nem mindenki látja által, csak az, akiknek Isten erre külön érzésvarrakat adott; akiknek az isteni, szent, tiszta boldogság után vágyócsa van. Csak a tiszta szívűek látják meg Istent; másoknak a boldogság a legfőbb forrásjáról képzeltük vagy sejteltük kincs. Azért van, hogy a legfőbbben Krisztus visszejövetelével kapcsolatban a jutalmat külön vagy testi dolgoktan látják és várják a ezzel már ítőletet mondának Krisztus-váramokról is, megukról is. Így vannak, akik abban látják a jutalmat, hogy őket Krisztus a testi szenvedések elől elragadja. Vannak, akik ebben gyönyörködnek, hogy egyszer a földön mi fognak és legfőbbül lennek. Vannak, akik a Krisztussal jövő diaszágban látják jutalmukat, valamit feltűnő, szemképráttató fényben, máspolgban, pompában. Akik a különökreken akadnak föl és nem a Krisztus igazságosságával való megőlést ölének és szent, jelszót; azok egyszerűen csak élveznek és gyönyörködnek az is és távol maradnak attól a haretől, amely a pályabér silyeréséit okvetlenül szükséges.

Pedig megszentelődés nélkül senki sem fogja meglatni az Urat. Akik a pályabérre szántot tarthatnak, azok belevetik magukat a megszentelődésért való küzdelembe. Azok abban a világban minden más értéket megtagadnak, minden más reményiséget megvetnek, minden emberi elismerésről vagy becsülésről lemondanak és csak egy érdekli őket: eljutni a Krisztussal való egyesülésre, melyhez az első feltámasztás visz. A történelem Isten szelrője. A szelrő állandóan működik és az embereket több csoportra szelri szeljjel. Az egyik ilyen szelrő a Krisztusra való várakozás; ki mire vár, szerint osztetik más-más csoportba. Gyermeknek vagyunk, akik nagyon országból apjukat várják vissza. A legfőbb gyermek az ajándékot várja a csak egyszer az új föld örömeit fogják élvezni. Vannak nevesen, akik magát az apát várják a csak lennek azok, akik Krisztussal előre találkozni fognak; ki mire vár? Lassankint vetjük

El a hamis értékeket s nem egyszerre ragadjuk meg az igazit, az egyetlenit; a legtöbbben csak az alsóbb értékeknel maradnak s ezért alacsonyabb úrvösségben lesz részünk.

A 12. versben Pál azt mondja, hogy nem mondja, hogy már a célba be volna igazítva /teljesítve/; még más dolgok vonzását is érezi magában. Mégis üldözi a célt, hogy valamiképpen megragadhasa azt. Am ha ő még nem is ragadta meg teljesen a célt, érezi, hogy Valaki megragadta őt, munkába vette, 13. vers. Az majd a célba állítja s a célhoz el is viszi őt. Egyszer elmondhat magáról a célt szemébe vette s emi abbította van, a múltat, azt, amit szelést becsült, elfelejtette s arra tekint, amit Isten elébe helyezett, A 15. versben magát teljesnek nevezi, amit tökéletessé szoktak lefordítani. Am teljes nem abban az értelemben jelent tökéletessé, ahogy azt népiesen érteni szokták: aminél magomabbat már képzelni nem lehet. Teljes együgyűen csak a célnak megfelelő, előzerít jelent. "A kik csak teljesnek vagyunk, akik csak a célhoz szabtuk magunkat, erre törekedjünk!" Tudnillik, az Isten Krisztus Jézusban való elhívásának tárgyára.

Még több világosságra van szükségünk; még véleménykülbségek lehetnének; de akiknek törekvése a helyes célt követi, azoknak Isten a világosságot később meg fogja adni, azt előttük leleplezi. Csak egy a szükségem a becsillatott harchoz: amit Isten segített, szinte eljutni engedte Svéd, akkor Svéd meg szabadulnak. "MIRE ELJUTUNK, ABBAK JELTŐK IBI"